

Relat de la Festa Major de Blancs i Blaus 2026

Bon dia, bona tarda i bona nit per a quan llegeixis això. Ahir tocava passar el dia amb els Blancs, i us he de reconèixer que en el moment que l'Albert Mallol (Cap de colla dels Blancs) m'ha fet entrega de la samarreta i el mocador blanc m'he sentit com si estigués traint a un amic. Una mica com el fitxatge de Cucurella pel Barça, al principi impacta. Però us he de dir, amb tota sinceritat, que he gaudit com un nen amb vosaltres, bé com un nen no millor dit com un 'ganxet', però això us ho explicaré més endavant. A les 11.30 h estàvem per la Corona amb l'Albert i la Berta, veient les activitats infantils i quina gentada, tu! Hi havia de tot a les activitats infantils, tot i que vaig trobar a faltar només una cosa: Confeti. Ben bé que això del confeti us agrada més que a un choni un selfie al mirall amb flaix. Després de la passejada va arribar l'hora de dinar, rambla amunt direcció cap al Naguabo. A la terrassa ja ens esperava part de la resta de la junta, i quan hi vam ser tots va començar el dinar. Va passar una cosa molt divertida, vam demanar sangria de cava i vi blanc, i la cambrera del local va entendre que volíem sangria de cava i vi blanc, tot junt. Pensareu, quina barreja més estranya, doncs no. Aquella cambrera sense saber-ho havia descobert la penicil·lina. Déu meu senyor, que bo que estava, i sense saber-ho després de la primera copa va començar l'enlairament al Naguabo. Soc una persona a la que li encanten les llargues sobretaules, i quina alegria poder compartir amb la junta riures i sangria de cava i vi blanc. És realment increïble poder entendre com cada colla viu i veu d'una manera la festa major però al final, i per sobre de tot, hi ha la festa major. Gràcies a tota la junta de Blancs per acollir-me així de bé, i sobretot per pagar el dinar. D'allà, vaig aprofitar per fer una parada tècnica a la Fonda Europa, perquè ens esperava una tarda llarga i intensa. De fet, va començar massa forta perquè a les 18 h ja ens esperaven els Ganxets. Només arribar i veure a homes, amb botes, vestits com els ganxets i passant-se sacs com a bojós em va espantar una mica. I el que no sabia és que m'acabaria enamorant d'aquest grup, m'hagués quedat tota la tarda amb vosaltres pujant autobusos, fent rotllanes en mig de la ronda i anar ballant com cabres. Us he de dir, que ahir em van fer el meu primer 'bukake', us explico, no us espanteu. Hi ha un ritual d'iniciació pels nous ganxets i es tracta bàsicament d'obrir la boca i que tots els membres et donin vi blanc de la seva bota. Això escrit així impacta, però us puc dir que va ser divertidíssim, també sort que era vi blanc perquè vaig acabar xop. De veritat, gràcies a tots els ganxets per la tarda que em van regalar, ens veiem l'any vinent segur. Acabada la jornada, vam anar directes cap a la plaça de Patufet, on allà si celebrava una tarda de monòlegs, i em va fer especial il·lusió perquè hi participava la meva estimadíssima Alba Segarra i el meravellós Godai Garcia. Que n'és d'important que la cultura en totes les seves formes sigui present a les festes majors, i sobretot la comèdia i en concret la comèdia en català. Al final, ens toca consumir, veure i crear cultura en català perquè està clar que si no ho fem nosaltres, no ho farà ningú. Així que Núria Camp, gràcies per apostar-hi, ets una autèntica màquina. I sobretot, Blancs, heu de pensar que heu pogut gaudir de l'Alba Segarra, segurament la millor còmica del país actualment. Tinc el gran honor de poder dir que som amics, i és una gran sort, tant de bo tots poguéssim tenir una Alba Segarra a

les nostres vides, si no hi va ser, aneu a veure'ls actuar, si us plau! I en l'acabar vam fer un parell de voltes pel centre de Granollers, i vam tornar a la plaça del Patufet per dinar unes exquisides mandonguilles. DEU MEU. Estaven taaaaant bones que em va fotre molta ràbia no dur un tupper a sobre. A més, durant el sopar es va dur a terme el 'bolo' de les Tribuneras. Quines cracks, feliç que hàgiu tornat a fer coses traient un temps que no teniu. L'any que ve més, si us plau! Mentre queia la nit, arribava el moment del correfoc, i just vam poder veure'l des d'un lloc privilegiat: l'Ajuntament. Vam acompanyar a la bona gent de la pirotècnia de la cuca, i també la Carme Gràcia. I no us ho creureu, però gràcies al Lluís vaig encendre la bateria. Bof! Increïble, gràcies, Lluís per la teva generositat i per compartir la teva passió pels petards. A Cunit, també tenim molta gent amant dels petards, però d'un altre tipus. El que sí que no m'esperava era acabar participant en un concurs d'avions de paper. Que divertit, quina gran idea, i sobretot va estar molt bé perquè hi havia confeti. I vull fer una menció especial per l'Albert Mallol, perquè és una autèntica bèstia escènica, com va presentar la nit. Pel que fa a la meva participació en el concurs, ja us dic que el meu avió podríem dir que era el rodalies de l'aviació. Tard i malament. No vull fotre-li la culpa a l'Edgar, però ho faré. A més, vaig retrobar-me amb la gent de l'Hòstia i el seu mossèn, de lo millor que tenim al Penedès. En acabar el concurs d'avions de paper, vam enfilem-nos cap a la disco inferno, i Déu meu quin inferno de tanta canalla. Cap mocador, ni blanc ni blau. Possiblement va ser dels moments on més em vaig sentir com a casa per la quantitat de chonis per metre quadrat. I de tanta gent que hi havia ahir, vaig haver de fer de cambrer, val que sou poquets els Blancs però explotar laboralment així al relator... És broma, em va encantar i vam fer un excel·lent tàndem amb la Laia i l'Edgar, i sort de l'Edgar que a mitjanit va aparèixer amb unes patates fregides de la Sorpresa, va ser el meu salvador perquè encara arrossegava les seqüeles del bukake dels ganxets. En acabar les meves funcions de DJ, vam tornar a la plaça del Patufet perquè havíem de recollir la barra amb els imbècils. Que imprescindibles que sou, no seria la festa major el que és sense la feina d'ells. De fet, deixaria de dir-los imbècils per els imprescindibles. Gràcies, nois. I mentre mirava com recollien la barra, vaig veure com venia gent corrent despullada. Encara pensava: "joder, sí que va fort el vi dels ganxets" i no. Era la gran correguda. Us he de dir, que la vaig córrer fent un semi nu, només la part de dalt. Entre el bukake de la tarda amb els ganxets i la gran correguda de la nit, entenc per què sou els Blancs i crec que heu de començar a follar més. La nit va acabar amb el final de disco inferno, i acompanyat de l'Eric i l'Anderson. M'encanten, són una parella súper mona. Blanc i Blau, son el pin i pon de les festes majors. Estimats Blancs, gràcies per ensenyar-me a viure la festa major que tant estimeu amb la vostra gent. Ha estat un dia fantàstic, i que guardaré per sempre, com el pin dels ganxets. I com de costum, us vull dedicar una cançó. Aquesta s'ha de ballar fort, Kate Ryan i el seu 'Voyage, Voyage' perquè el vol que hem fet plegats m'ha portat a tocar el cel, també entenc que el vi dels ganxets ha ajudat, però gràcies a vosaltres puc dir que he anat del cel al inferno en només un dia. Gràcies!

Relat 3. Guillem Estadella. Dijous 27 d'agost de 2026